

Évközi 29. Vasárnap C

*Az Úr megvédi lelkedet,
az Úr megőriz minden bajtól.
Az Úr vigyáz rád jártadban, keltedben,
mostantól fogva mindörökké. (Zsolt 120,7-8)*

Olvasmány

Kivonulás 17,8-13

A választott nép pusztai vándorlása idején történt: Az amalekiták előrenyomultak, hogy Refidimnél megküzdjenek Izrael fiaival. Mózes így szólt Józsuéhoz: "Válassz ki nekünk férfiakat, és szállj harcba az amalekitákkal. Én pedig holnap Isten botjával a kezemben kiállok a domb tetejére." Józsué úgy tett, ahogy Mózes parancsolta, és megütközött az amalekitákkal. Mózes közben Áronnal és Hurral fölment a domb tetejére.

Ameddig Mózes a kezét kitérve tartotta, az izraeliták fölényben voltak, de ha leeresztette a kezét, az amalekiták jutottak fölényhez. Mózes karja végül is elfáradt. Ezért vettek egy követ, odavitték és ráültették. Áron és Hur pedig a karját tartotta, egyik az egyik oldalon, a másik a másik oldalon. Így karja kitérve maradt napszálltáig. Józsué pedig kardélre hányta az amalekitákat és hadi népüket.

Szentlecke

2 Timóteushoz 3,14–4,2

Szeretett Fiam! Tarts ki amellet, amit tanultál, s amiről meggyőződted, hiszen tudod, kitől tanultad. Gyermekkorod óta ismered a Szentírást: ez megadja neked az útmutatást ahhoz, hogy a Krisztus Jézusba vetett hit által eljuss az üdvösségre.

Minden írás, amelyet az Isten sugalmazott, jól használható a tanításra, az érvelésre, a feddésre s az igaz életre való nevelésre, hogy az Isten embere tökéletes és minden jóra kész legyen.

Kérve kérlek az Istenre és Krisztus Jézusra, aki ítélkezni fog élők és holtak fölött, az ő eljövételére és országára: hirdesd az igét, állj vele elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Érvelj, ints, buzdíts nagy türelemmel és hozzáértéssel.

Abban az időben: Példabeszédet mondott Jézus arról, hogy szüntelenül kell imádkozni és nem szabad belefáradni.

Így szólt: "Az egyik városban élt egy bíró, aki Istentől nem félt és embertől nem tartott. Élt abban a városban egy özvegyasszony is. Ez elment hozzá, és kérte: 'Szolgáltass nekem igazságot ellenfelemmel szemben.'

A bíró egy ideig vonakodott, aztán mégis így szólt magában: 'Noha Istentől nem félek, embertől nem tartok, de ez az özvegy annyira terhemre van, hogy igazságot szolgáltatok neki, mert a végén még nekem jön és megver.'"

Az Úr így szólt: "Hallottátok, hogy mit mond az igazságtalan bíró. Vajon Isten nem szolgáltat igazságot választottjainak, akik éjjel-nappal hozzá folyamodnak? Talán megvárakoztatja őket? Mondom nektek, hamarosan igazságot szolgáltatok nekik.

Csak az a kérdés, hogy amihor az Emberfia eljön, talál-e hitet a földön?"

Elmélkedés

"A szükség megtanít imádkozni": amilyen régi, éppoly hamis ez a közmondás; hiszen ritkán tanított inség valódi imádságra. Gyakran inkább félreértésről van szó, amelyben az imát jobb híján "hézagpótlónak" tekintik, amolyan elkeseredett, néha csaknem mágikus kísérletezést, amelyben az ember megpróbálja Istent egy meghatározott magatartásra kényszeríteni, hogy teljesítse a kérő kívánságát. Így szemlélve kifordul a "Miatyánk" kérése: "legyen meg a te akaratod" helyett "legyen meg az én akaratom". Aki így imádkozik, azt mindig a csalódás veszélye fenyegeti, mert gyakran úgy tűnik, mintha Isten süket lenne az ember kérésével szemben. Az igazi ima azonban mindig párbeszéd jellegű, két személy közötti történés, Isten és ember között. Ezek szerint csak az tud igazán imádkozni, aki bizalommal megnyílik Isten számára és rábízta magát vezetésére. Aki kész türelmes szeretettel várni és fülelni, annak van esélye, hogy megtanulja: az ima azt jelenti, "együtt-haladhat" Isten üdvözítő akaratával. Ebből a szemszögből új fényben tűnik fel az evangéliumi özvegy kitartó kérése. Nem az a példabeszéd mondanivalója, hogy tömérdek szóval kell Istenre rontanunk, hogy elérjünk valamit, hanem a kitartás és türelem, amellyel az özvegy kész várni a neki járó jog beteljesülésére. Egy remény közvetlen beteljesülésének elmaradása gyakran – nekünk is – csalódást okoz ("e nélkül úgyis minden hiába"). Éppen a kérő ima a hit próbatétele, amint a tapasztalat is mutatja. Aki azonban egész életét Isten vezetésének rendeli alá, az akkor sem veszíti el a talajt a lábai alól, ha a víz már a nyakáig ér. Mert Isten hűséges Isten, Aki sohasem hagyja, hogy övéi elveszenek, (ez az első olvasmány mondanivalója, amely Izrael győzelméről ad hírt az amalekiták felett). Ha alap-tartásunk olyan, mint Mózesé, aki kiterjesztett karral átengedte magát Isten vezetésének, akkor lehetőséget adunk Istennek, hogy veszélyeztetett létünket megfordítsa és olyan gazdagsággal ajándékozzon meg minket, amilyennel csak Ő tud!